

O vrajă delicată

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:
Laura Vladu

Traducere din limba engleză de
Camelia Ghioc

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Director editorial:
Virginia Lupulescu

Redactare:
Alexandra Niculescu

Design și ilustrație copertă:
Rucsandra Enache

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAFT, ALLISON

O vrajă delicată / Allison Saft ; trad. din lb. engleză de Camelia Ghioc. -
București : Pandora M, 2026
ISBN 978-606-978-866-0
I. Ghioc, Camelia (trad.)
821.111

Titlul original: A FRAGILE ENCHANTMENT
Autor: Allison Saft

Copyright © 2023 by Allison Saft
All rights reserved.

Copyright © Pandora M, 2026
pentru prezenta ediție

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-978-866-0

Tuturor celor care trăiesc din plin fiecare zi

1

A plecată peste balustrada de pe puntea vasului, Niamh a fost izbită de senzația din ce în ce mai intensă că uitase ceva.

Împăturise cele mai bune piese ale ei în hârtie fină, crem, împachetase toate mosoarele și foarfecile de croitorie și — cel mai important — pusese bine invitația în săculețul ei de mână. Luase tot. *Sigur* luase tot. Dar, de fapt, nu putea să fie sigură. Nu prea se pricepuse niciodată să țină socoteala lucrurilor. Și oricât de mult detesta să recunoască asta (și cu toate că în adâncul inimii ei era convinsă că săculețul ei conținea un portal către un tărâm bizar, plin numai cu creioane rupte și mărunțiș răzleț), adevărul e că nu putea tăgădui ceea ce era evident: tot ce îi era drag, de la foarfeca preferată la ani prețioși din viața ei, îi scăpa cumva printre degete.

Nu strica să verifice încă o dată că avea invitația la ea.

Niamh a scotocit prin săculeț și a oftat ușurată când a găsit scrisoarea. Aerul marin neiertător îi rulse marginile și cu toate că pergamentul părea îngălbenit de timp, în realitate fusese doar victima a cel puțin cinci incidente cu ceai vărsat. Memorase de acum fiecare milimetru — de

la sigiliul de ceară intact al familiei regale, devenit neted și lucios din cauza atingerilor cu buricele degetelor ei nelineștite, la cerneala mânjită a conținutului.

Dragă Niamh Ó Conchobhair,

Sunteți invitată la Avaland, ca oaspete de onoare al familiei regale, pentru a fi croitoreasă la nunta Alteței Sale Regale, Prințul Christopher, Duce de Clearwater, cu Alteța Sa Regală Rosa de Todos los Santos de Carrillo, Infantă de Castilia...

Nu îi venea să creadă nici acum. Ea, o fată machlenă dintr-un fund de lume ca Caterlow, croitoreasa nunții regale. Toți anii de muncă pe brânci dădeau, în sfârșit, roade.

Acum doi ani, una dintre fetele din sat, Caoimhe Ó Flaithbertaigh, vizitase o rudă îndepărtată în Avaland. Iar când purtase la un bal una dintre creațiile lui Niamh — o rochie frumoasă din mătase galbenă, brodată cu fir metalic și vrăjită cu amintiri ale primelor zile de primăvară — pusese mâna pe cel mai râvnit burlac al sezonului, tânărul Duce de Aspendale. De atunci începuse să îi vină, încet, dar sigur, un șir constant de clientele avlene, toate înnebunite după o fărâma din magia care transformase o machlenă de rând într-o ducesă. Niamh croise rochii pentru nobilele disperate să își facă irezistibile fețele șterse, pentru tinere moșierese chitite să se mărite cu aristocrați, pentru matroane care se agățau cu ghearele

și dinții de frumusețea lor ofilită. De doi ani încoace, aspirațiile lor îi întreținuseră familia —, dar la limita supraviețuirii. La urma urmelor, foarte puțini oameni din Machland își mai permiteau rochii vrăjite de magia lui Ó Conchobhair.

Dar acum nu mai trebuia să își facă griji pentru mama ei, cu încheieturile ei inflamate și vederea tot mai slabă, ori pentru bunica ei, care era cu fiecare zi tot mai fragilă și mai acră, ori pentru acoperișul pe care încă mai trebuia stuf proaspăt, ori pentru fereastra crăpată, din cauza băiatului din vecini, Cillian, și a caprei lui. Prin cine știe ce miracol, atrăsese atenția Prințului Regent din Avaland însuși.

Fiind croitoreasă oficială a nunții regale, avea să devină suficient de cunoscută ca să își poată deschide propriul ei atelier în inima capitalei avlene — și avea să câștige destui bani ca să le scoată pe buna și pe mămica din Machland și să le mute într-o căsuță confortabilă. Nu vor mai trebui să muncească, nici să sufere vreodată. Era o ocazie unică.

Niamh și-ar fi dorit doar să nu se simtă așa de zdrobitor de vinovată pentru că acceptase.

Când îi spusese bunei că pleacă, aceasta se uitase la Niamh de parcă nu o recunoștea. „Bunicul tău a murit luptând cu avlenii ca să îți asigure ție existența aici, în Machland. Tu și magia ta sunteți ceea ce au încercat monștrii aceia să nimicească și nu au reușit. Și acum vrei să îți folosești darul ca să faci haine pentru ei? Nu o să trec niciodată peste rușinea asta.“

Ultimul lucru pe care îl voia Niamh era să-și facă familia de rușine. În fiecare zi a vieții ei i se amintise cât era de norocoasă că trăia liberă pe pământ machlen, cât de mult datora celor ca bunicul ei. O nepoată bună și ascultătoare ar fi rupt imediat invitația în bucăți. O nepoată bună și ascultătoare ar fi propus în schimb să se mărite cu cineva care să îi ofere stabilitate și copii care să moștenească poate aceeași magie care îi curgea ei prin vene. Poate că nu avea să își găsească fericirea, dar măcar cultura lor ar supraviețui încă o generație.

Dar în momentul acela, ținând în mâini o scrisoare de la Prințul Regent, Niamh nu se putuse mulțumi să fie ascultătoare. Că buna era de acord sau nu, că era o trădare față de străbuni sau nu, ea trebuia să poarte de grijă familiei ei în singurul mod care îi era la îndemână.

Trebuia să le răsplătească pentru tot ce le datora.

Niamh a pus bine scrisoarea și s-a întors cu fața spre vântul îmbibat de sare. Înaintea ei, Marea Machlandă se unduia ca o întindere de pânză cenușie, cu spuma brodată pe suprafața ei ca o bucată de dantelă. Așa, cum sclipea în lumina dinaintea zorilor, toată acea apă părea la fel de nesfârșită ca posibilitățile.

— Acostăm în Sootham în zece minute! a strigat un marinăr. Zece minute până la Sootham!

Surprinsă, Niamh a țâșnit în sus și s-a lovit cu șoldul de balustradă.

— Auuu...

Durerea a dispărut rapid când a dat cu ochii de orașul ce se înălța din mare. Ceața se revărsa de pe coastă topindu-se

pe apă, albă și diafană ca un văl de mireasă, iar un fir abia mijit de soare lumina clădirile profilate la orizont. Niamh a strâns balustrada mai tare în mâini, vibrând toată de nerăbdare și emoție. Aproape îi venea să o ia înot până la mal.

Când vasul s-a oprit în sfârșit și docherii au legat parâmele de chei, și-a adunat lucrurile și a pornit spre pasarela de debarcare. Ceilalți pasageri se îmbulzeau în jurul ei, țipând și îmbrâncindu-se. Pe punte era adunată mai multă lume decât văzuse ea vreodată. Oamenii își strângeau la piept bebelușii care urlau. Copii numai piele și os se țineau de fustele mamelor. Și fete la fel de tinere ca ea o sfredeleau cu priviri rele, având țărână sub unghii și ochi duri ca oțelul. Toți duhneau a disperare și speranță. Toți își lăsaseră, fără îndoială, căminele și familiile ca să caute de lucru aici, în Sootham. Pentru prima dată, Niamh s-a temut că buna avea dreptate. Poate că într-adevăr nu știa cât de crudă e lumea.

Niamh s-a străduit să se țină pe picioare, deși era strivită de umeri și valize. La un moment dat, a fost luată cu totul pe sus. Putoarea grețoasă, pătrunzătoare, de corpuri umane era insuportabilă și când, în sfârșit, a pășit împleticindu-se pe chei, s-a clătinat de parcă era tot pe mare.

A înaintat poticnit, ținându-se strâns de funiile ude, roase, care îi înconjurau. În ciuda dezorientării, a reușit să treacă peste șobolanii ce alergau pe docuri și, ca printr-o minune, a reușit să reziste impulsului de a le cere scuze. În sfârșit, picioarele ei au atins pământul. A ridicat privirea și s-a întrebat cât se poate de serios dacă nu cumva greșise vasul când se imbarcase în Machland.

Orașul de la capătul cheiului nu era deloc cum se aștepta. Unde erau luxul și strălucirea? Parcurile întinse și străzile aglomerate? Aici, clădirile se sprijineau oboșite unele pe altele, de parcă abia reușeau să rămână în picioare. Mirosul de canalizare și apă stătută s-a așternut vâscos peste ea.

Nu, *sigur* era Sootham. Dar dacă nu își găsea drumul spre palat, nu avea unde să se ducă. Nu avea destui bani ca să se întoarcă acasă, nu că întoarcerea era o opțiune. Nu putea îndura să își mai vadă mama muncind o noapte întreagă, fără magie, dar cosând totuși hotărâtă la lumina galbenă a lămpii pentru croșetat dantelă, ori să vadă cât o sleia de puteri pe bunica ei chiar și cea mai simplă vrajă. Acum, Niamh era responsabilă de bunăstarea lor și umerii ei erau suficient de puternici ca să poarte această răspundere.

Niamh a tras adânc aer în piept și a încercat să pătrundă cu privirea prin semiîntuneric. La mică distanță a zărit o trăsură sub lumina slabă a unui felinar. Era ștearsă, dar drăguță, pictată cu lac negru ce se vedea lucind chiar și prin ceață. Pe laterală, în relief, cu roșu rubiniu și auriu sclipitor era pictat însemnul regal: un trandafir cu petale perlate cu picături aurii. Aproape că îi venea să creadă că trăsură era ceva dintr-un basm, că de îndată ce se uita în altă parte, avea să se lase în jos, transformată la loc într-un dovieac de lumina crudă a zilei.

Când s-a apropiat, din spatele trăsurii a coborât un lacheu. Arăta ca o statuie, era grav, contrasta puternic cu peisajul și era imposibil de înalt în livrea lui

luxoasă. Niamh s-a cutremurat. Așa, cum stătea în fața trăsorii în lumina difuză a felinarului, arăta ca unul dintre Cei din Lumină, gata să o răpească și să o ducă în Cealaltă Lume. A privit-o de sus, sfredelind-o cu ochii lui albaștri ca gheața și, în sfârșit, a întrebat-o cu supremă condescendență:

— Domnișoara Niamh O'Connor?

Era clar că nu arăta cum se aștepta el. Niamh s-a luptat din răputeri să își stăpânească impulsul de a-și aranja părul și a-și netezi fustele. Era sigură că cele patru zile petrecute pe mare nu îi fuseseră deloc prielnice. I-a adresat cel mai cuceritor zâmbet.

— Eu sunt.

I-a luat valiza din mână, ținând-o ca și cum ar fi ridicat de ceafă un pisoai neastâmpărat.

— Prea bine. Atunci cred că trebuie să veniți cu mine.

Exteriorul palatului era tot numai piatră albă strălucitoare, cu șiruri de ferestre și coloane masive înșiruite ca soldații sub un portic. Arăta ca din lumea străveche, curat și precis și absolut impunător. I se tăia respirația numai cât se uita la el. Era magnific, dar la drept vorbind, era cam dureros să îl privești. În strălucirea nemiloasă a soarelui, totul sclipea.

— Uau, a șoptit ea, lipindu-și fața de sticla rece a geamului.

Cum era posibil să existe atâta bogăție în același oraș în care debarcase? Nu îi venea să creadă că *aceasta* avea să fie casa ei pe durata Sezonului. Poate avea noroc și se

întâlnea cu cineva cunoscut de acasă. Auzise că prietena ei Erin Ó Cinnéide urma să fie transferată la palat. Ce minunat ar fi să o revadă după atâtea luni de despărțire.

Fiecare familie nobilă angaja temporar un numeros personal pe durata Sezonului și majoritatea acestor angajați erau din Machland. Din ce citise printre rânduri în scrisorile prietenelor ei, munceau pe brânci, dar măcar aveau de lucru. Poate că Machlandul avea independență, dar cam asta era tot ce avea. Pământul încă își revenea după Mană și oamenii încă își reveneau după toate pierderile suferite. Aproape toți cei cu care crescuse Niamh plecaseră din Caterlow ca să urmeze visul unei vieți mai bune dincolo de Marea Machlandă.

Trăsura a oprit în fața palatului și Niamh a zărit o femeie — probabil menajera — așteptând lângă ușă, cu brațele încrucișate afectat la spate. Rochia ei neagră, banală, arăta ca o vânătaie pe tot acel alb orbitor.

Lacheul a sărit din trăsură și i-a deschis ușa. Un altul, care aștepta pe alee, i-a luat lucrurile. Toate bagajele ei au fost duse în palat înainte să apuce să deschidă gura ca să mulțumească. Niamh s-a simțit complet copleșită de cum a coborât din trăsură. Fără valiza ei nu avea absolut nimic de făcut cu mâinile. Cuprinsă de dezorientare totală, era singurul lucru pentru care își făcea griji. Niamh a urcat treptele verandei, făcând tot posibilul să nu caște gura ca proasta la grădinile splendide sau la statuile din curte, marcate artistic de vreme. Dar când menajera și-a îndreptat direct spre ea toată atenția, Niamh a încremenit în loc.

Menajera era o femeie impresionantă, cam ca bunica ei de bătrână, dar clădită ca un cal de povară. Avea părul strâns nemilos la ceafă, dând la iveală chipul ei și mai nemilos. Atenția ei era ca un pumnal îndreptat direct spre beregata lui Niamh. Habar nu avea ce să facă. Erin lucra într-un palat și cu toate că scrisorile pe care le trimitea acasă conțineau adevărate romane pline de bârfe de la curte și intrigi sentimentale nobiliare, Niamh nu le dăduse niciodată cine știe ce atenție. Începea să suspecteze că asta fusese o greșeală.

Niamh a făcut o reverență.

— E o plăcere să vă cunosc. Sunt Niamh Ó Conchobhair.

Niciun răspuns. Când Niamh a îndrăznit să ridice iar privirea, menajera se uita încruntată la ea, profund dezaprobator.

— Poți să faci ceva să scapi de accentul acela?

O clipă, Niamh a amuțit de uluire. Buna o avertizase că avlenii aveau tot atâtea resentimente ca și machlenii. Însă nu se așteptase ca disprețul lor să fie așa de vădit.

— Mă tem că nu, doamnă. Scuzele mele.

— Păcat, a spus ea plescăind din limbă. Poți să îmi spui doamna Knight. Alteța Sa Regală, Prințul Regent, a cerut să te vadă. Dorește să discute cu tine anumite aspecte ale serviciului tău.

Spinarea ei a devenit dreaptă ca o sabie. Prințul Regent al Avalandului dorește să o vadă? În legătură cu *slujba* ei? Cu siguranță că doamna Knight o putea informa cu privire la orice legat de șederea ei aici.

— Pe mine? Sunteți sigură?

— Foarte, a spus sec doamna Knight. Alteței Sale îi place să se implice în administrarea gospodăriei. E un om foarte pretențios.

Niamh a priceput acum cum stătea treaba. Când spunea „pretențios“, voia să spună, de fapt, băgăcios. Dacă el considera că era cazul să se ocupe de chestiuni legate de o biată croitoreasă machlenă, nici nu voia să-și închipuie cum conducea o țară întreagă.

Știa foarte puține despre familia regală. Doar că în urmă cu opt ani, sănătatea regelui se deteriorase brusc și dispăruse complet din viața publică. Soția lui murise în urmă cu patru ani într-un accident tragic. Fiul lor cel mare, John, fusese desemnat de Parlament să conducă țara ca regent până ce tatăl lui se însănătoșea sau — ferească zeii — murea. Cât despre fratele lui mai mic, Christopher, despre acesta Niamh nu știa nimic — doar că urma să se însoare peste o lună.

Dar dacă prințul regent era un om pretențios, nu putea să îl cunoască în halul acesta. După patru zile pe vas, mirosea — delicat vorbind — a *stătit*. Zeii știau cum îi stătea părul. De acum probabil că era mai mult câlți decât coșită.

— Mă tem că nu sunt pregătită să fiu văzută...

— Asta e evident. Însă Alteței Sale Regale nu îi place să aștepte odată ce a luat o hotărâre. Vino cu mine.

Fără să aștepte vreun răspuns, doamna Knight a dispărut în casă. Niamh a urmat-o... apoi a încremenit în prag. De cealaltă parte a ușii era cu totul altă lume, la fel de sclipitoare și străină ca tărâmul Celor din Lumină, Domhan Síoraí.

— Ohhh, a oftat ea.

Palatul depășea orice imaginație. Totul era elegant și opulent, de la lambriurile bogat sculptate, la țesăturile colorate ale tapițeriilor și draperiilor. Fiecare piesă de mobilier scliepa: aici o inserție aurie pe o pernă, mai încolo un picior de scaun terminat cu un cap de leu din bronz. Iar parchetul din lemn de trandafir așezat în spic... Merita mii de scuze fiindcă îl atingeau cu tălpile ghetelor ei de călătorie mizerabile.

— Nu e timp de căscat gura, a spus doamna Knight.

— Scuze!

Doamna Knight a cotit pe un coridor. Femeia era *iute*. La trecerea lor, servitorii săreau din calea lor și luau poziție de drepti. Unii chiar făceau plecăciuni, de parcă doamna Knight era însuși prințul regent. Dar alții se uitau urât la ea, cu dușmănie pe care abia reușeau să o controleze. Speriată, Niamh și-a fixat privirea asupra umerilor masivi ai doamnei Knight. S-a gândit că nu există șefi iubiți de toată lumea.

Doamna Knight s-a oprit, în sfârșit, în fața unei uși de două ori mai înalte decât Niamh. Deasupra ei era înălțată statuia aurie a unui șoim, cu ghearele întinse către ele. Părea cam exagerat, dar avertismentul nu a trecut neobservat.

— Alteța Sa te va primi aici, a spus doamna Knight. Așa i te vei adresa prima dată, iar apoi îi vei spune *domnule*. Ai înțeles?

Niamh a încuviințat din cap. Nu fusese niciodată așa de recunoscătoare să fie tratată cu condescendență.

Stomacul i s-a făcut ghem și gâtlejul îi era uscat iască. Spera să nu vomite pe covorul acesta așa de frumos. Aproape sigur ar fi fost trimisă înapoi la Caterlow — ori direct la închisoarea datornicilor.

Liniștește-te, și-a spus ea, așa cum îi spusese buna de o mie de ori. *Dacă te liniștești, vei face mai puține greșeli.* S-a înălțat pe vârfuri și și-a scuturat mâinile ca să își risipească energia nervoasă. Apoi, trăgând adânc aer în piept, a intrat în salon.

Niamh a deschis gura ca să își anunțe sosirea... și s-a împiedicat imediat de un tighel din covor. Și-a înăbușit țipătul surprins și și-a recăpătat echilibrul înainte să se prăvălească cu capul înainte într-o urnă plină cu plante.

— Ai pățit ceva? a întrebat ușor alarmat amfitrionul ei, Alteța Sa Regală, *Prințul Regent al Avalandului*.

Sângele i-a năvălit cu furie în obraji de rușine.

— Nu, Alteță. Mulțumesc.

Când și-a luat inima în dinți și a ridicat privirea, el era deja în picioare. A estimat că nu avea mai mult de treizeci de ani, dar avea aerul epuizat și mohorât al unui bărbat cu douăzeci de ani mai vârstnic. Părul lui castaniu închis era pieptănat și supus voinței sale fără milă — niciun fir nu stătea aiurea. Haina de pe el era simplă și neagră, croită în linii drepte, perfecte. Nici măcar verigheta lui, un inel simplu de aur, nu avea nicio urmă de uzură. Totul — de la sprâncenele perfect drepte, ca tăiate, până la unghiurile aspre ale pomeților, totul la el spunea tare și clar: *ordine*. Arăta ca sculptat în marmură, încadrându-se perfect într-un palat dintr-o epocă demult apusă.

Dar Niamh nu își putea lua ochii de la tânărul ce stătea lângă el. Avea vreo optsprezece ani, ca și ea. În lumina dimineții, ochii lui aurii ardeau cu o intensitate vecină cu ostilitatea. Iar când privirea lui a întâlnit-o pe a ei, fata putea să jure că i-a stat inima. S-a sprijinit de spătarul unui fotoliu.

Trăsăturile lui erau înguste și la fel de tăioase și oțelite ca lama unui pumnal, aproape... Mă rog, ar fi zis că era aproape periculos, dar la drept vorbind era clădit ca un ac de cusut. Dacă își punea mintea, îl putea rupe în două. Era îmbrăcat cu o jachetă neagră cu creștături interesante pe revere, o vestă din mătase antracit și o lavalieră neagră înnodată simplu sub bărbie. Nu se dăduse niciodată în vânt după o paletă monocromă — era foarte demodată pentru o ținută de zi, ca să nu mai spunem *plictisitoare* —, dar ținuta lui era croită atât de impecabil, încât nu o deranja. Părul lui, aproape negru, ca pământul umed, era dat pe spate și prins la ceafă într-un coc.

Era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată.

Dar de cum a deschis gura, vraja în care o prinsese s-a spulberat.

Cu o trufie de-a dreptul glacială, a întrebat-o:

— Și *tu* cine mai ești?

2

Sigur nu auzise bine Niamh. Ori poate glumea. Da, asta trebuia să fie. Nimeni, cu atât mai puțin un nobil, nu putea fi atât de mitocan în mod gratuit. Dar chiar dacă s-a forțat să râdă, atmosfera din încăpere nu a devenit mai plăcută. Tânărul a rămas cu brațele încrucișate la piept și cu privirea pironită asupra ei ca un pumnal. În văzduhul dintre ei licărea o provocare... și totodată o evidentă capcană.

Numai o fraieră ar mușca momeala.

— Niamh Ó Conchobhair.

A făcut o reverență cât de adâncă a putut, sperând că așa se făcea. Of, de ce nu fusese *atentă* când Erin trăncănea despre încâlcelile înaltei societăți avlene și formalitățile sale absurde?

— E o onoare să vă cunosc.

Era evident că asta nu răspundea întrebării lui. Mai degrabă îl irita și mai tare.

— Sunt convins, a spus el sarcastic.

Și cu asta, s-a întors iar spre prințul regent.

— Ce caută aici?